

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 10 2020, nummers 219 – 237 vrijdag 13 maart 2020

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2020

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Handhaving	6
Omgevingsrecht	8
Wabo	8
Natuurbescherming.....	9
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	10

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Volksverzekeringen.....	11
Bestuursrecht overig.....	12
Huisvesting.....	12
Studiefinanciering.....	13
Wegenwet.....	14
Vreemdelingenrecht.....	14
Visum.....	14
Asiel.....	15
Opvang.....	16

Algemeen bestuursrecht

JnB2020, 219

Rechtbank Rotterdam, 09-03-2020 (publ. 11-03-2020), ROT 19/3049

college van burgemeester en wethouders van Hoeksche Waard, verweerder.

Awb 6:9 lid 2

richtlijn 2008/6/EG (Postrichtlijn) 7, 8

BEZWAARTERMIJN. Artikel 6:9, tweede lid, van de Awb is ook van toepassing op Falkpost.

Besluit waarbij het college [eiser] onder verbeurte van een dwangsom heeft gelast om de op het perceel aanwezige schuur, garage en paardenschuilhok vóór 1 mei 2019 in overeenstemming te brengen met het ter plaatse geldende bestemmingsplan. [...]

3. In beroep heeft [eiser] aangevoerd dat, gelet op het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (het Hof) van 27 maart 2019, [ECLI:EU:C:2019:260](#), in de zaak Pawlak (het arrest-Pawlak), die ziet op de uitleg van de artikelen 7 en 8 van richtlijn 97/67/EG van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 1997 betreffende gemeenschappelijke regels voor de ontwikkeling van de interne markt voor postdiensten in de Gemeenschap en de verbetering van de kwaliteit van de dienst, zoals gewijzigd bij richtlijn 2008/6/EG van het Europees Parlement en de Raad van 20 februari 2008, gelezen (de gewijzigde Postrichtlijn), artikel 6:9, tweede lid, van de Awb overeenkomstig moet worden toegepast op andere postvervoersbedrijven in Nederland dan de universele dienstverlener PostNL. Omdat het bezwaarschrift op 22 januari 2019 is bezorgd bij Falkpost en een dag later is bezorgd bij het college is volgens [eiser] tijdig bezwaar gemaakt.[...]

5. De rechtbank komt tot de volgende beoordeling.

5.1. [...] is in dit geval aldus voldoende aannemelijk geworden dat het bezwaarschrift op de laatste dag van de termijn is aangeboden bij de koeriersdienst. Gelet hierop faalt het subsidiaire standpunt van het college dat het bezwaarschrift ook bij overeenkomstige toepassing van artikel 6:9, tweede lid, van de Awb te laat is ingediend omdat niet is komen vast te staan dat het bezwaarschrift uiterlijk op 22 januari 2019 ter post is bezorgd. Hetgeen het college ter zitting heeft aangevoerd doet hier niet aan af.

5.2. Artikel 7 van de gewijzigde Postrichtlijn ziet op de financiering van de universele postdienst. De lidstaten mogen op grond van die bepaling geen exclusieve of bijzondere rechten verlenen voor het verrichten van postdiensten. Ze kunnen de universele dienstverlener echter wel compenseren als er nettokosten worden vastgesteld en deze een oneerlijke financiële last vormen (bijvoorbeeld overheidssteun, overheidsopdrachten of een mechanisme voor kostendeling). Volgens artikel 8 van de Postrichtlijn doet artikel 7 geen afbreuk aan het recht van de lidstaten om het plaatsen van brievenbussen op de openbare weg, het uitgeven van postzegels en de verzending van aangetekende zendingen in de loop van gerechtelijke of administratieve procedures te organiseren overeenkomstig hun nationale wetgeving. In het arrest-Pawlak heeft het Hof in antwoord op de eerste vraag van de Poolse rechter overwogen dat artikel 7, eerste lid, eerste volzin, van de gewijzigde Postrichtlijn, gelezen in samenhang met artikel 8 ervan, aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale regeling die, zonder dat

daarvoor een objectieve rechtvaardiging wegens redenen van openbare orde of openbare veiligheid bestaat, alleen de afgifte van een processtuk in een postkantoor van de enige voor de universele postdienst aangewezen aanbieder erkent als gelijkwaardig aan de indiening van het processtuk bij de betrokken rechterlijke instantie.

5.3. Gelet op dit antwoord, en ook gelet op de tekst en strekking van het meermaals gewijzigde artikel 7, kan het college niet worden gevolgd in zijn stelling dat Falkpost, reeds omdat die niet dezelfde verplichtingen heeft als de universele dienstverlener, niet in gelijke zin zou kunnen profiteren van artikel 6:9, tweede lid, van de Awb. Indien artikel 6:9, tweede lid, van de Awb zo zou moeten worden uitgelegd dat het alleen ziet op postbezorging in de brievenbus of ten kantore van PostNL voor aangetekende verzending, zoals eerder is aangenomen door de hoogste bestuursrechters (HR 10 augustus 2001, [ECLI:NL:HR:2001:AB6596](#); ABRvS 14 november 2007, [ECLI:NL:RVS:2007:BB7821](#) en CRvB 5 augustus 2004, [ECLI:NL:CRVB:2004:AQ6912](#)), dan scheidt die bepaling exclusieve of bijzondere rechten voor het verrichten van postdiensten, hetgeen is verboden. De rechtbank staat aldus voor de vraag of een richtlijnconforme toepassing van die bepaling mogelijk en geboden is.

5.4. De Poolse wet die voorlag in het arrest-Pawlak, te weten § 165, tweede lid, van de ustawa – Kodeks postępowania cywilnego (Pools wetboek van burgerlijke rechtsvordering) bepaalde kort gezegd dat de afgifte van een processtuk op het Poolse postkantoor van een aanbieder van universele postdiensten die is aangewezen in of op het postkantoor van een verlener van universele postdiensten in een andere lidstaat van de Unie wordt gelijkgesteld met de indiening van dat stuk bij de rechterlijke instantie. In die zaak was het bestuursorgaan op grond van de tekst van die bepaling te laat met het instellen van een rechtsmiddel, omdat het was ingediend via een andere postaanbieder en na de beroepstermijn was binnengekomen bij het bevoegde gerecht. In het arrest-Pawlak heeft het Hof de tweede vraag van de Poolse rechter die ziet op de vraag of het met de gewijzigde Postrichtlijn Poolse voordeel voor de universele dienstverlener moet worden uitgebreid naar de andere postaanbidders niet beantwoord, omdat het antwoord op de derde vraag kort gezegd is dat bestuursorganen niet ten nadele van particulieren aanspraak kunnen maken op de gewijzigde Postrichtlijn indien het nationale recht niet in overeenstemming daarmee is omgezet. Evenwel heeft het Hof nog overwogen dat zowel de omstandigheid dat een met de gewijzigde Postrichtlijn verenigbare uitlegging van de nationale bepaling zou leiden tot een uitlegging contra legem van die nationale bepaling, als de omstandigheid dat een dergelijke conforme uitlegging mogelijk zou interfereren met de toepassing van nationale regels inzake beroepstermijnen die beogen de rechtszekerheid te waarborgen, in casu beperkingen stellen aan het vereiste van een met het Unierecht conforme uitlegging van het nationale recht.

5.5. Naar het oordeel van de rechtbank staan deze overwegingen van het Hof inzake uitlegging contra legem en de eisen van rechtszekerheid niet in de weg aan richtlijnconforme uitleg van artikel 6:9, tweede lid, van de Awb. Daarbij neemt de rechtbank in aanmerking dat artikel 6:9, tweede lid, van de Awb – anders dan de toepasselijke Poolse wet – niet contra legem hoeft te worden uitgelegd om tot een gelijkstelling van aangetekende verzending door PostNL en andere postvervoerders zoals Falkpost te komen. Weliswaar lijkt de wetsgeschiedenis van die bepaling die tot stand

kwam toen nog geen volledig geliberaliseerde postmarkt tot stand was gebracht uitsluitend de toenmalige concessiehouder PTT in gedachten te hebben gehad (PG Awb I, p. 294-296), maar de tekst van die bepaling sluit een uitbreiding naar postbezorging bij andere postvervoerders niet uit. Daarentegen zal het in alle gevallen buiten toepassing laten van artikel 6:9, tweede lid, van de Awb zonder meer strijd met de rechtszekerheid opleveren in die gevallen waarin uiterlijk op de laatste dag van de bezwaar- of beroepstermijn een bezwaar- of beroepschrift ter post is aangeboden bij de universele dienstverlener en het geschrift uiterlijk binnen een week na afloop van de termijn door de instantie is ontvangen. Gelet op een en ander is de rechtbank van oordeel dat een richtlijnconforme toepassing van artikel 6:9, tweede lid, van de Awb mogelijk en geboden is en met zich brengt dat het bezwaarschrift tijdig ter post bezorgd (vgl. Rb. Den Haag, zp Middelburg, 22 augustus 2019, [ECLI:NL:RBDHA:2019:8610](#)).

6. Gelet hierop heeft het college ten onrechte het bezwaar niet-ontvankelijk verklaard. Het beroep is gegrond. Het bestreden besluit dient te worden vernietigd en het college zal een nieuwe – inhoudelijke – beslissing op bezwaar dienen te nemen. [...]

[ECLI:NL:RBROT:2020:1982](#)

JnB2020, 220

MK ABRS, 09-03-2020 (publ. 11-03-2020), 201904486/2/A3

Awb 8:15, 8:61 lid 1

WRAKING. De leiding van de zitting berust op grond van artikel 8:61, eerste lid, van de Awb bij de voorzitter. De beslissingen omtrent het verloop van de zitting en de orde in de zittingszaal staan als zodanig in een wrakingsprocedure niet ter beoordeling. Het is de taak van de voorzitter om erop toe te zien dat partijen hun standpunten naar voren kunnen brengen en de vragen van de staatsraden kunnen beantwoorden.

[ECLI:NL:RVS:2020:704](#)

JnB2020, 221

MK ABRS, 11-03-2020, 201900668/1/A3

burgemeester van Groningen.

Awb 8:52 lid 1

BEROEPSPROCEDURE. Versnelde behandeling. De bevoegdheid om te bepalen dat een zaak versneld wordt behandeld, is een discretionaire bevoegdheid van de rechtbank. De omstandigheid dat i.c. gegrondverklaring van het beroep van [appellant] vóór 15 juli 2018 de nadelige gevolgen van de sluiting zou hebben kunnen beperken, betekent, mede gelet op de relatief korte tijd tussen de dag van indiening van het verzoek om versnelde behandeling en de einddatum van de feitelijke sluiting, niet dat de rechtbank van die bevoegdheid gebruik had moeten maken. Hierbij is ook van belang dat [appellant] de mogelijkheid had om de voorzieningenrechter van de rechtbank te verzoeken hangende het beroep een voorlopige voorziening te treffen.

[ECLI:NL:RVS:2020:727](#)

JnB2020, 222

ABRS, 11-03-2020, 201904706/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Awb 8:72a

UITSPRAAK. Bestuurlijke boete. Artikel 8:72a van de Awb geeft geen ruimte om bij vernietiging van de oplegging van een bestuurlijke boete een opdracht te geven om een nieuw besluit te nemen. I.c. had de rechtbank zelf een beslissing over het opleggen van de boete moeten nemen.

[ECLI:NL:RVS:2020:720](https://ecli.nl/rvs/2020:720)

JnB2020, 223

ABRS, 11-03-2020, 201906607/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Besluit proceskosten bestuursrecht (hierna: Bpb) 1 aanhef en onder a

PROCESKOSTEN. Met het in artikel 1, aanhef en onder a, van het Bpb neergelegde vereiste dat sprake moet zijn van door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand, wordt mede beoogd te waarborgen dat uitsluitend een vergoeding wordt toegekend voor kosten die de rechtzoekende daadwerkelijk heeft gemaakt voor rechtsbijstand door een professionele rechtshulpverlener. Dat, zoals [appellante] betoogt, vooral (hoog)opgeleide burgers hun eigen belangen behartigen en daardoor geen proceskostenvergoeding toegekend krijgen, neemt, wat daar verder ook van zij, niet weg dat voor dat vereiste, in het licht van het hiervoor beschreven doel daarvan, redelijke en objectieve gronden bestaan, voor zover er al van een ongelijke behandeling zou kunnen worden gesproken.

[ECLI:NL:RVS:2020:732](https://ecli.nl/rvs/2020:732)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2020, 224

MK ABRS, 04-03-2020, 201903022/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam, appellanten.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 7:11

Bestemmingsplan "Westelijke Binnenstad"

HANDHAVING. BESTEMMINGSPLAN. FUNCTIES. Nu de activiteiten in dit geval in hoofdzaak zijn gericht op het verstrekken van versbereide stroopwafels, bedoeld om ter plaatse te nuttigen werd de begane grond gebruikt voor horeca als bedoeld in de planregels. Het gebruik was daarmee in strijd met het bestemmingsplan.

HANDHAVING. HEROVERWEGING. Bij het nemen van een besluit op bezwaar geldt het uitgangspunt dat getoetst moet worden aan het recht zoals dat gold en met inachtneming van de feiten en omstandigheden zoals die zich voordeden

ten tijde van het nemen van dat besluit. Bij het heroverwegen van een besluit tot het opleggen van een last onder bestuursdwang kan in specifieke situaties afgeweken worden van het uitgangspunt.

[...] onder aanzegging van bestuursdwang gelast om de exploitatie van het horecabedrijf [...] te (laten) staken en gestaakt te houden.

[...] 2.2. [...] Gelet op de inrichting van de verkoopruimte en de presentatiewijze van de ter plaatse bereide stroopwafels heeft het college ervan mogen uitgaan dat de activiteiten in hoofdzaak zijn gericht op het verstrekken van versbereide stroopwafels, bedoeld om ter plaatse te nuttigen. Weliswaar kunnen ook voorverpakte producten worden gekocht, maar gelet op de inrichting van de verkoopruimte en de presentatie van die producten, is onaannemelijk dat deze verkoop een meer dan ondergeschikte activiteit betreft, ongeacht of het al dan niet gaat om een beperkt aanbod aan producten. [...] De Afdeling ziet in de door [appellant sub 1] en G&W Group gestelde omstandigheid dat de verse stroopwafels veelal niet in het pand, maar daarbuiten worden genuttigd, geen aanleiding om te oordelen dat het college niet ervan heeft mogen uitgaan dat het hoofddoel van het bedrijf is het verstrekken van etenswaren voor consumptie ter plaatse. Gelet op deze omstandigheden is de Afdeling van oordeel dat de rechtbank terecht heeft overwogen dat de begane grond ten tijde van het besluit van 26 april 2018 werd gebruikt voor horeca 1 als bedoeld in artikel 1, lid 1.35 van de planregels. Derhalve heeft de rechtbank terecht overwogen dat het gebruik van het pand in strijd was met het bestemmingsplan.

[...] 3.1. Artikel 7:11, eerste lid, van de Awb bepaalt dat op grondslag van het bezwaar een volledige heroverweging van het primaire besluit plaatsvindt. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, bijvoorbeeld in de uitspraak van 19 december 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:4158](#), geldt bij het nemen van een besluit op bezwaar het uitgangspunt dat getoetst moet worden aan het recht zoals dat gold en met inachtneming van de feiten en omstandigheden zoals die zich voordeden ten tijde van het nemen van dat besluit. Bij het heroverwegen van een besluit tot het opleggen van een last onder bestuursdwang kan in specifieke situaties afgeweken worden van het uitgangspunt.

Bij de bij het besluit van 28 februari 2019 gemaakte heroverweging heeft het college getoetst of de gedraging waartegen handhavend wordt opgetreden in strijd was met de ten tijde van het besluit van 26 april 2018 geldende regelgeving. Een wijziging van het recht na het handhavingsbesluit kan een specifieke situatie betreffen die aanleiding vormt tot het wijzigen of herroepen van een opgelegde last. Het college had daarom het paraplubestemmingsplan "Winkeldiversiteit Centrum" bij de heroverweging dienen te betrekken. De rechtbank heeft terecht overwogen dat het college dat ten onrechte niet heeft gedaan. De rechtbank heeft terecht, met verwijzing naar artikel 6:22 van de Awb, geen aanleiding gezien om het besluit van 28 februari 2019 te vernietigen.

[ECLI:NL:RVS:2020:680](#)

JnB2020, 225

ABRS, 11-03-2020, 201903064/5/A3

Awb 5:2 lid 1 aanhef en onder a en b, 5:32 lid 1, 7:11

HANDHAVING. Conclusie staatsraad advocaat-generaal Wattel over herstelsancties. Herstelsancties moeten effectief en evenredig zijn en hun heroverweging moet dus tot effectieve en evenredige sanctionering leiden. Het gaat om het tot gelding brengen van de te handhaven norm, zodat doel en strekking van die norm bepalend zijn voor de vraag welke feiten, omstandigheden en beleid als relevant in de heroverweging moeten worden betrokken. Dat betekent doorgaans dat het bestuursorgaan zowel het toen als het nu als alles eromheen en tussenin moet meewegen: eerst moet het bestuursorgaan vaststellen of het met de kennis en op basis van het recht van toen destijds tot een toen correct Bip is gekomen en vervolgens in hoeverre de ontwikkelingen nadien tot het moment van heroverwegen in verband met de te handhaven norm nopen tot gehele of gedeeltelijke heroverweging.

[ECLI:NL:RVS:2020:738](#)

Zie in dit verband ook het [persbericht](#) van de ABRS van 11 maart 2020.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2020, 226

Tussenuitspraak MK ABRS 12-03-2020, 201902308/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Sluis.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a, onder c, 2.7 lid 1, 5 lid 4

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: artikel 3, onderdeel 2

WABO. ONLOSMAKELIJKE SAMENHANG. Het college kan slechts een omgevingsvergunning voor het afwijken van het bestemmingsplan verlenen indien het bouwplan niet in strijd is met een goede ruimtelijke ordening. Dit volgt uit de aanhef van artikel 2.12, eerste lid, van de Wabo. Indien voor het bouwplan tevens een omgevingsvergunning is vereist voor de a-activiteit en die moet worden geweigerd dan heeft dat tot gevolg dat de omgevingsvergunning voor de c-activiteit ook moet worden geweigerd, indien deze gelijktijdig zijn aangevraagd. Dit omdat tussen beide activiteiten een onlosmakelijke samenhang bestaat als bedoeld in artikel 2.7, eerste lid, van de Wabo en de situatie van de tweede volzin van de bepaling zich hier niet voordoet, nu in één aanvraag zowel vergunning voor het afwijken van het bestemmingsplan en het bouwen is gevraagd. Het weigeren van een omgevingsvergunning voor een bepaalde activiteit heeft tot gevolg dat de omgevingsvergunning voor de andere activiteiten die daarmee onlosmakelijk samenhangen, eveneens moet worden geweigerd. Verwijzing naar ABRS 06-06-2018 [ECLI:NL:RVS:2018:1841](#). Uit het voorgaande volgt dat indien de omgevingsvergunning voor de a-activiteit op

grond van artikel 2.10 van de Wabo wegens strijd met redelijke eisen van welstand moet worden geweigerd ook de gelijktijdig aangevraagde c-activiteit moet worden geweigerd.

[ECLI:NL:RVS:2020:642](https://ecli.nl/RVS:2020:642)

JnB2020, 227

MK Rechtbank Gelderland, 13-02-2020, AWB 18/2809

Wet algemene bepalingen omgevingswet (Wabo) 2.1 lid 1 onder b, onder c, 2.12 lid 1 onder a onder 1, onder 3

Wet natuurbescherming (Wnb)

WABO. BOUWWERK. Omgevingsvergunning voor fruitteelt met gebruik van bestrijdingsmiddelen, een beregeningsinstallatie, windhaag en hekwerk. Beregeningsinstallatie betreft in dit geval een bouwwerk.

TOVERFORMULE. Verweerder was in dit geval niet bevoegd om met toepassing van de toverformule binnenplans af te wijken van het bestemmingsplan.

AANHAKEN. NATUURBESCHERMING. Het college heeft zich, gelet op de quickscan, terecht op het standpunt gesteld dat geen ontheffing op grond van de Wnb in verband met soortenbescherming was vereist. Van het aanhaken van deze activiteit bij de omgevingsvergunning was daarom geen sprake.

Het college heeft onvoldoende gemotiveerd dat geen sprake was van een vergunningplicht op grond van de Wnb in verband met een mogelijke toename van stikstofdepositie op het nabijgelegen natura 2000-gebied "Rijntakken".

[ECLI:NL:RBGEL:2020:965](https://ecli.nl/RBGEL:2020:965)

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB2020, 228

MK Rechtbank Gelderland, 05-03-2020 (publ. 11-03-2020), AWB 19/1127, 19/1145, 19/1150, 19/1152, 19/1165 en 19/1171

college van gedeputeerde staten van de provincie Gelderland, college van gedeputeerde staten van de provincie Overijssel, college van gedeputeerde staten van de provincie Utrecht, minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit, minister van Infrastructuur en Waterstaat, verweerders.

Wet natuurbescherming 2.9, 3.3, 3.8, 3.10, 8.1 lid 2

NATUURBESCHERMING. BEHEERPLAN. NATURA-2000. De rechtbank is onbevoegd om kennis te nemen van de tegen het Beheerplan Natura 2000 Rijntakken ingestelde beroepen. Op grond van artikel 8.1, tweede lid, van de Wnb kan namelijk alleen beroep worden ingesteld tegen bepaalde onderdelen van het beheerplan. De onderwerpen die eisers in beroep noemen gaan niet over het al dan niet vrijstellen van de vergunningplicht, dan wel het al dan niet gelden van de verbodsbepalingen in hoofdstuk 3 van de Wnb. De rechtbank is daarom onbevoegd van de beroepen kennis te nemen.

[ECLI:NL:RBGEL:2020:1434](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2020, 229

CRvB, 05-03-2020, 17/7829 Wajong

Raad van bestuur van het Uvw.

Wajong 1a:1 lid 1, 1a:1 lid 2

WAJONG. LAATTIJDIGE AANVRAAG. Bij een laattijdige aanvraag zoals hier aan de orde dient, naast een beoordeling aan de hand van de criteria van artikel 1a:1, eerste lid, van de Wajong tevens beoordeeld te worden of appellant op grond van het tweede lid van dat artikel alsnog als jonggehandicapte kan worden aangemerkt omdat hij op enig moment binnen vijf jaar na zijn achttiende verjaardag alsnog jonggehandicapte is geworden. Zie ook de uitspraak van de Raad van 27 februari 2015 ([ECLI:NL:CRVB:2015:680](#)), over een vergelijkbare beoordeling van aanspraken op grond van artikel 2:3, tweede lid, van de Wajong. In hoger beroep heeft het Uvw deze beoordeling desgevraagd alsnog verricht. De verzekeringsarts bezwaar en beroep heeft geconcludeerd dat appellant in de periode van vijf jaar na zijn achttiende jaar niet alsnog als jonggehandicapte kan worden aangemerkt. Hij heeft uiteengezet dat bij appellant op zijn achttiende jaar sprake was van een lichte achterstand in de mentale ontwikkeling in verband waarmee in 2006 een jobcoachvoorziening is toegekend. De ernstige psychische klachten in de zin van psychoses en verslaving heeft appellant pas later ontwikkeld. In 2012 is appellant hiervoor opgenomen in een instelling. De verzekeringsarts bezwaar en beroep heeft overtuigend gemotiveerd dat de later ontstane psychische problematiek een andere oorzaak heeft dan de problematiek waarmee appellant op zijn achttiende jaar werd geconfronteerd. Het Uvw wordt daarom gevolgd in zijn in hoger beroep ingenomen standpunt dat er geen sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 1a:1, tweede lid, van de Wajong. Dat sprake is geweest van ziekmeldingen in de periode van vijf jaar na het achttiende jaar van appellant, en dat deze stukken door het Uvw niet in geding zijn gebracht, doet aan het vorenstaande niet af. Appellant had ervoor kunnen kiezen die stukken, nu het Uvw die aan hem heeft toegestuurd, zelf in geding te brengen. [ECLI:NL:CRVB:2020:578](#)

JnB2020, 230

MK CRvB, 05-03-2020, 17/6794 ZW

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet WIA

ZW 29b

ARBEIDSONGESCHIKTHEID. De rechtbank heeft in de aangevallen uitspraak op goede gronden geoordeeld dat appellante geen beroep kan doen op artikel 29b, vierde lid, van de ZW. Dat, zoals appellante in hoger beroep heeft betoogd, in het geval van werkneemster geen sprake zal zijn van een volgende ziekmelding omdat zij het werk niet meer heeft hervat maakt niet dat appellante rechten kan ontlenen aan deze bepaling. Naar aanleiding van wat in hoger beroep is aangevoerd over de toepasselijkheid van artikel 29b, eerste lid, aanhef en onder a, van de ZW, merkt de Raad het volgende op. Dat werkneemster vanaf 26 mei 2016 in aanmerking is gebracht voor een WIA-uitkering omdat sprake is van arbeidsongeschiktheid uit dezelfde ziekteoorzaak binnen vijf jaar, laat onverlet dat in de periode na de beëindiging van de WIA-uitkering per 13 september 2012 tot de hernieuwde uitval op 26 mei 2016 geen sprake was van een WIA-recht. Dat er een latent of slapend WIA-recht zou zijn vindt geen steun in de van toepassing zijnde wettelijke bepalingen. De rechtbank heeft dan ook op goede gronden geoordeeld dat werkneemster op de datum van indiensttreding bij appellante, 1 januari 2013, geen recht had op een WIA-uitkering, zodat het hoger beroep ook op dit onderdeel niet kan slagen.

[ECLI:NL:CRVB:2020:579](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2020, 231

MK CRvB, 05-03-2020, 16/7 AOW

Raad van bestuur van de SvB.

VWEU 45, 48

Verordening (EG) nr. 883/2004 (Vo 883/2004) 11, 16

AOW 6a, aanhef en onder b

AOW. De artikelen 45 en 48 van het Verdrag inzake de werking van de Europese Unie verzetten zich niet tegen een bepaling als artikel 6a van de AOW, ook al komt de betrokken werknemer volgens het recht van de werklidstaat niet in aanmerking voor een ouderdomspensioen. Hieruit volgt dat appellant, ondanks het feit dat hij geen recht op een ouderdomspensioen in Groot-Brittannië heeft opgebouwd, gedurende de tijdvakken waarin hij in Groot-Brittannië werkte niet verzekerd kan worden geacht voor de AOW.

Raad: 4.1. Nu de situatie van appellant raakvlakken heeft met twee lidstaten van de Europese Unie, is hij onderworpen aan de bepalingen van Verordening (EG) nr. 883/2004 (Vo 883/2004). Op grond van artikel 11, eerste lid, van Vo 883/2004 is degene op wie deze verordening van toepassing is, slechts aan de wetgeving van één lidstaat onderworpen. Gezien het bepaalde in artikel 11, derde lid, onder a, van Vo 883/2004 heeft de SvB in samenspraak met het Britse orgaan terecht vastgesteld dat appellant onderworpen was aan de wetgeving van Groot-Brittannië in de periode in geding, nu hij uitsluitend in Groot-Brittannië werkzaam was. Dat deze werkzaamheden in Groot-

Brittannië niet hebben geleid tot verzekering voor een ouderdomspensioen omdat het inkomen van appellant onder de vastgestelde grens bleef, is in dit verband niet van belang.

4.2. In zijn arrest van 2 februari 2018 ([ECLI:NL:HR:2018:126](#)) heeft de Hoge Raad geoordeeld dat artikel 6a, aanhef en onder b, van de AOW niet zo kan worden uitgelegd dat de mogelijkheid wordt opengelaten om, ondanks de aanwijzing van een toepasselijke buitenlandse wetgeving door een internationale regeling, toch op grond van het recht op vrij verkeer van werknemers verzekering voor de AOW aan te nemen. Verder blijkt uit het arrest van het Hof van 19 september 2019, [C-95/18](#), dat de artikelen 45 en 48 van het Verdrag inzake de werking van de Europese Unie zich niet verzetten tegen een bepaling als artikel 6a van de AOW, ook al komt de betrokken werknemer volgens het recht van de werklidstaat niet in aanmerking voor een ouderdomspensioen. Hieruit volgt dat appellant, ondanks het feit dat hij geen recht op een ouderdomspensioen in Groot-Brittannië heeft opgebouwd, gedurende de tijdvakken waarin hij in Groot-Brittannië werkte niet verzekerd kan worden geacht voor de AOW.

4.3. Als reactie op het arrest van het Hof van 19 september 2019 heeft appellant laten weten de SvB verzocht te hebben toepassing te geven aan artikel 16 van Vo 883/2004. Met de SvB is de Raad van oordeel dat een mogelijke toepassing van artikel 16 van Vo 883/2004 in dit geval geen invloed heeft op de toepassing van artikel 13 van Vo 883/2004. In dit geding is een pensioenoverzicht aan de orde. Een pensioenoverzicht wordt beoordeeld naar de gegevens op het moment van afgeven daarvan. Mocht appellant door toepassing van artikel 16 van Vo 883/2004, of om een andere reden, naderhand toch verzekerd worden geacht voor de AOW in (een gedeelte van) de periode in geding, dan doet dat niet af aan het onderhavige pensioenoverzicht. Deze mogelijke wijziging zal in een nieuw overzicht dan aan de orde kunnen komen.

4.4. Uit 4.1 tot en met 4.3 volgt dat de rechtbank het bestreden besluit terecht in stand heeft gelaten. De aangevallen uitspraak zal dan ook worden bevestigd voor zover aangevochten.

[ECLI:NL:CRVB:2020:561](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Huisvesting

JnB2020, 232

MK ABRS, 11-03-2020, 201905494/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:44 lid 1

Huisvestingswet 2014 21 lid 1 aanhef en onder a (Huisvestingswet)

Huisvestingsverordening gemeente Den Haag 2015-2019 (Verordening)

HUISVESTING. BOETE. Dubbele bestraffing is in dit geval niet aan de orde aangezien de gedraging die ten grondslag ligt aan de strafvervolgning niet

dezelfde is als de gedraging waarvoor de bestuurlijke boete is opgelegd. De Huisvestingswet beoogt met name een evenwichtige en rechtvaardige verdeling van schaarse woonruimte te beschermen. Het doel van de Opiumwet is daarentegen het beschermen van de volksgezondheid. Het gaat dus om verschillende voorschriften die verschillende belangen beogen te beschermen en verschillende bestuursorganen zijn belast met de handhaving ervan.

Verwijzing naar ABRS 09-07-2014 [ECLI:NL:RVS:2014:2561](#).

Wat er ook zij van het betoog dat het door de Opiumwet te beschermen belang inmiddels is verruimd tot de openbare orde en tot het tegengaan van maatschappelijk ontwrichtende activiteiten, het tegengaan van maatschappelijk ontwrichtende activiteiten is nog steeds een ander belang dan de bescherming van een evenwichtige en rechtvaardige verdeling van schaarse woonruimte.

[ECLI:NL:RVS:2020:736](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Studiefinanciering

JnB2020, 233

MK CRvB, 06-03-2020, 18/126 WSF

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.

Wsf 2000 1.1, 1.5

WSF 2000. HERZIENING. BEWIJS. De minister behoefde geen aanleiding te zien om af te wijken van het door hem gevoerde beleid.

Herziening studiefinanciering naar de norm voor een thuiswonende studerende.

Raad: 4.1. Anders dan appellante betoogt, behoefde de minister niet reeds aanleiding te zien om het besluit van 8 november 2014 te herzien omdat het daaraan ten grondslag gelegde bewijs onrechtmatig is verkregen (vergelijk de uitspraak van de Raad van 19 november 2019, [ECLI:NL:CRVB:2019:3694](#)). [...]

4.2.1. Uit het besluit van 13 juni 2017 en het bestreden besluit volgt dat de minister heeft beoordeeld in hoeverre er aanleiding is aan appellante tegemoet te komen. Deze beoordeling is uitgevoerd aan de hand van het door de minister ter zake gevoerde beleid. Dit beleid is afgeleid van het herstelbeleid waarnaar ook de rechtbank heeft verwezen. Dat herstelbeleid is door de Raad niet onredelijk geacht. Het nieuwe beleid houdt in, voor zover in dit geding van belang, dat de minister overgaat tot herziening van een besluit, indien de studerende daarom verzoekt binnen vijf jaar na dagtekening van dat besluit onder overlegging van bewijs waaruit onomstotelijk volgt dat van uitwonendheid in de zin van de artikelen 1.1 en 1.5 van de Wsf 2000 sprake was. Dit bewijscriterium is ontleend aan de uitspraak van de Raad van 2 april 2014, [ECLI:NL:CRVB:2014:1146](#), en nader uitgewerkt in de uitspraak van de Raad van 23 maart 2016, [ECLI:NL:CRVB:2016:1246](#). De wijze van totstandkoming van het besluit (bijvoorbeeld formele aspecten rond bewijs) wordt bij de beoordeling van de aanvraag buiten beschouwing gelaten.

4.2.2. Dit nieuwe beleid gaat, toegepast voor een besluit als in dit geval aan de orde, de grenzen van een redelijke beleidsbepaling niet te buiten.

4.2.3. Hoewel zij daartoe ruimschoots in de gelegenheid is gesteld, heeft appellante het van haar verlangde bewijs niet geleverd. Dat betekent dat niet is komen vast te staan dat appellante in de periode waarop het besluit van 9 december 2015 ziet, heeft voldaan aan de voorwaarden van artikel 1.5 van de Wsf 2000. Omdat appellante de materiële onjuistheid van het besluit niet heeft aangetoond, hoefde de minister niet op grond van het door hem gevoerde beleid haar verzoek te honoreren. In wat appellante heeft aangevoerd behoefde de minister ook geen aanleiding te zien om af te wijken van het door hem gevoerde beleid.

[ECLI:NL:CRVB:2020:598](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenwet

JnB2020, 234

MK ABRS, 11-03-2020, 201904361/1/A3

raad van de gemeente Staphorst.

Wegenwet 9 lid 1, 11

WEGENWET. De raad heeft beleidsruimte om al dan niet een gedeelte van de weg aan de openbaarheid te onttrekken. De bestuursrechter toetst of de raad in redelijkheid tot zijn besluit over onttrekking heeft kunnen komen. Met de openbare toegankelijkheid van wegen is in beginsel het algemeen belang gediend. Dit is slechts anders als een openbare weg feitelijk geen functie meer heeft voor het openbaar verkeer. Daarvan is bij het weggedeelte in dit geval geen sprake, omdat dit weggedeelte in ieder geval fungeert als ontsluitingsweg voor het perceel van belanghebbenden. Verwijzing naar ABRS 24-05-2006, [ECLI:NL:RVS:2006:AX4415](#), 01-02-2006, [ECLI:NL:RVS:2006:AV0942](#) en 10-01-2010, [ECLI:NL:RVS:2010:BK9902](#). Het door de raad gestelde uitgangspunt dat onttrekking van een weggedeelte niet plaatsvindt wanneer niet alle aangrenzende belanghebbenden instemmen, acht de Afdeling niet onredelijk.

[ECLI:NL:RVS:2020:723](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Visum

JnB2020, 235

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 04-03-2020 (publ. 04-03-2020), AWB 19/3059 T

minister van Buitenlandse Zaken.

Visumcode 22, 32, 53

Awb 8:28, 8:29, 8:31, 8:42

VISUMCODE. Aanvullende prejudiciële vraag bij prejudiciële vragen gesteld door de rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, bij tussenuitspraak van 5 maart 2019 [[ECLI:NL:RBDHA:2019:2095](#) en [ECLI:NL:RBDHA:2019:2097](#)] (zaken bij het Hof geregistreerd onder de nummers C-225/19 en C-226/19). Daarin gaat het – kort gezegd – over de beantwoording van dezelfde vraag die hier speelt, namelijk of met de beroepsprocedure uit de Visumcode wel sprake is van voldoende rechtsbescherming en behoorlijk bestuur, indien de bezwaar makende lidstaat geen toelichting geeft ten aanzien van de gestelde bedreiging en evenmin toelichting geeft of, en op welke wijze, de vreemdeling daartegen een rechtsmiddel kan aanwenden. In die zaken was wel bekend welke lidstaat bezwaar had gemaakt tegen afgifte van het visum. In onderhavige zaak is dat niet bekend.

Wordt de beantwoording van prejudiciële vragen in de zaken bij het Hof geregistreerd onder de nummers C 225/19 en C-226/19, anders, indien niet bekend wordt gemaakt of bekend is geworden wat het land is dat bij de voorafgaande raadpleging als bedoeld in artikel 22 van de Visumcode bezwaar heeft gemaakt tegen de afgifte van een visum aan de aanvrager?

[ECLI:NL:RBDHA:2020:1838](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2020, 236

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 09-03-2020 (publ. 10-03-2020), NL19.30940

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2004/81/EG 6 lid 1

Vw 2000

ASIEL. Geen gelegenheid aangifte te doen van mensenhandel. Duur en aanvang bedenktijd niet geïmplementeerd. Verwijderingsmaatregel kan niet worden uitgevoerd.

6.1 Eiseres stelt tenslotte dat zij, in strijd met de Unierechtelijke bepalingen ter voorkoming en bestrijding van mensenhandel en de bescherming van slachtoffers, niet in de gelegenheid is gesteld aangifte te doen van mensenhandel; in haar zienswijze van 12 november 2019 heeft zij aangegeven die wens te hebben. Eiseres verwijst naar Richtlijn 2011/36/EU.

6.2 Art. 6, eerste lid, van Richtlijn 2004/81/EG van de Raad van 29 april 2004 (betreffende de verblijfstitel die in ruil voor samenwerking met de bevoegde autoriteiten wordt afgegeven aan onderdanen van derde landen die het slachtoffer zijn van mensenhandel of hulp hebben gekregen bij illegale immigratie 2004/81/EG) bepaalt dat lidstaten ervoor zorgen dat de betrokken onderdanen van derde landen bedenktijd

krijgen om te herstellen en zich te onttrekken aan de invloed van de daders van de strafbare feiten, zodat zij met kennis van zaken kunnen beslissen of zij bereid zijn met de bevoegde autoriteiten samen te werken. Duur en aanvang van die bedenktijd worden overeenkomstig het nationale recht vastgesteld.

Tijdens de bedenktijd hebben de betrokken onderdanen van derde landen, volgens het tweede lid van genoemd artikel, in afwachting van de beslissing van de bevoegde autoriteiten, toegang tot de behandeling waarin artikel 7 van Richtlijn 2004/81/EG voorziet en mag geen enkele tegen hen genomen verwijderingsmaatregel ten uitvoer worden gelegd.

6.3 De rechtbank overweegt dat ingevolge artikel 6, eerste lid, van Richtlijn 2004/81/EG in het nationale recht bepaald moet worden wanneer de te gunnen bedenktijd een aanvang neemt. Die bepaling van de Richtlijn 2004/81/EG is, zoals verweerder ter zitting heeft erkend, niet geïmplementeerd in het Nederlandse recht. Dat volgens de Vc de duur van de bedenktijd ten minste drie maanden dient te zijn, is niet een zodanige implementatie. De Vc is slechts een beleidsregel en geen algemeen verbindend voorschrift; er staat ook niet in wanneer de bedenktijd aanvangt en wat de feitelijke duur ervan is.

Aangezien Nederland de Richtlijn 2004/81/EG niet behoorlijk heeft geïmplementeerd en artikel 6 daarvan geschikt is om door de rechter te worden toegepast, werkt die bepaling rechtstreeks door in de nationale rechtsorde. Dat betekent dat op grond van artikel 6, tweede lid, van Richtlijn 2004/81/EG, geen enkele verwijderingsmaatregel tegen eiseres en haar kind ten uitvoer kan worden gelegd. Desgevraagd heeft verweerder ter zitting laten weten dat van een feitelijke verwijdering van het grondgebied van Nederland op basis van het bestreden overdrachtsbesluit nog geen sprake is. Ook deze beroepsgrond slaagt daarom niet.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:2085](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rbdha/2020/2085)

[Naar inhoudsopgave](#)

Opvang

JnB2020, 237

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Groningen, 28-02-2020 (publ. 09-03-2020), AWB 19/2166

bestuur van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers.

Rva 2005 9 lid 1 g, 17

COA. Aanvraag om vergoeding kosten voor contra-expertise documentenonderzoek. Het COa heeft naar aanleiding van een vernieuwde offerte van het NFO een gewijzigd besluit genomen, dat is aan te merken als een besluit in de zin van artikel 6:19 van de Awb. De rechtbank heeft het daarin ingenomen standpunt van het COa innerlijk tegenstrijdig en onbegrijpelijk geacht. Het bedrag dat het COa maximaal wil vergoeden, is niet redelijk, nu niet duidelijk is waarop dat is gebaseerd. De rechtbank heeft het beroep gegrond verklaard en zelf in de zaak voorzien, door te bepalen dat de aanvraag wordt

toegewezen. Er wordt toestemming verleend voor het maken van kosten in verband met het laten verrichten van een contra-expertise documentenonderzoek voor een eerste fase, tot en met een maximaal te vergoeden bedrag van € 800,- (excl. BTW) en eventueel een tweede fase conform de begroting door het NFO, tot en met een maximaal te vergoeden bedrag van € 400,- (excl. BTW).

[ECLI:NL:RBDHA:2020:1943](https://ecli.nl/RBDHA:2020:1943)

[Naar inhoudsopgave](#)